

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2646/2019
18.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Јовановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Одред жандармерије у Краљеву, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3404/18 од 05.12.2019. године, у седници одржаној 18.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3404/18 од 05.12.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3404/18 од 05.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 23/17 од 27.06.2018. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев па је обавезана тужена да тужиоцу, на име неисплаћеног додатака на плату по основу ноћног рада, прековременог рада и ноћног рада за време рада на ванредном посебном обезбеђењу, у периоду од 01.01.2014. године до 31.12.2016. године, плати укупно 106.527,74 динара, у појединачним месечним износима и са затезном каматом, ближе одређеним овим ставом изреке. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 74.310,55 динара са законском каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3404/18 од 05.12.2019. године, ставом првим изреке жалба тужене је одбијена, као неоснована и првостепена пресуда потврђена у делу става првог изреке којим је обавезана тужена да тужиоцу исплати на име неисплаћеног додатка на плату по основу прековременог рада за период од марта 2014. године закључно са септембром 2016. године појединачне месечне износе са законском затезном каматом у висини и на начин ближе одређен овим делом става првог изреке. Ставом другим изреке укинута је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке и у ставу другом изреке и предмет у укинутим деловима враћен истом суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене

материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11,...87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом је исплата накнаде зараде тужиоцу за прековремени рад. О овом праву тужиоца и висини тражене разлике, судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате разлике у заради поднета је 04.01.2017. године, а преиначена повећањем тужбеног захтева 30.04.2018. године којим је тужилац тражио исплату 106.527,74 динара. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 91.186,72 динара. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску против-вредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, нашао да је ревизија тужене недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић